

Omkring Jens Have og Kennel Mjølner

*Vor mand trådte sine barnesko på gården "Solvang" i Alsted på Mors.
Allerede fra barnsben var Jens glad for dyr. Han havde kaniner, duer og geder.
Sågar en gig til geden, som han også deltog i gedevæddeløb med i Tøving grusgrav.*

Faren, Niels Have, var jæger om en hals, hvis gode jagtkammerat var naboen, Carlo Vad. Deres jagthunde var naturligvis pointere. Tidligt er Jens med på jagt; det var en lidelse, at skolen skulle passes 1.oktober.

Niels Have og Carlo Vad deltog også lidt i markprøver, men de følte nu ikke, at bedømmelsen gik deres vej, når de var udenøs og fx kom til "Alsbjerg-land" og "Sejbækgård-land" i Mønsted. Så gik det straks bedre på hjemmebane på Mors. Jens var med på prøver her fra barnsben og har trukket mangen hund - pointere og settere i skøn forening.

Da Jens er 11 år, dør faren, men Jens traskede så efter Carlo Vad på jagt. Carlo havde gemt farens bøsse til Jens nåede skelsår og alder, hvorefter Jens fik den bedste læremester på Dianas stier.

Næppe havde Jens fået foden under eget bord sammen med Birthe og bosat sig i Mejrup i 1969, for han fik sin første pointer oppe fra Carlo Vad. Den var ikke af største format og blev solgt videre som jagthund. Meget bedre gik det ikke med den næste hund, Lis, også fra Carlo Vad. På markprøve fik Jens uden omsvøb at vide, at formatet var for ringe. Dommerne kunne dengang godt være noget kradsbørstige, siger Jens med et smil. Men han fandt også ud af, at han nok havde dresseret hunden for hårdt.

I 1974 køber Jens Lady hos Gordon Andersen, og med hende sker der en ændring i Jens' hundeliv. Han begyndte at komme ned til navnkundige Laurits Nielsen, Kennel Mørup, i Lind. Jens kommer med den gamle mester ud at træne. Her bed han mærke i, hvor omhyggelig Laurits var med alle dressurens faser. Hvis ikke hunden tog marken med, blev den kaldt tilbage igen og igen, ind til Laurits var tilfreds. Havde man Laurits' tillid, var han meget dygtig og villig til at lære fra sig. Kimen var lagt til et livslangt og berigende venskab.

Jens føler, at han har været heldig også at kende gamle mestre som Magnus Ager, Gordon Andersen, Sigvald Alsbjerg, Aage Jensen og Knud Fuglede. Alle er de væk nu, men deres evner som dressører og deres blik for pointeren i mark og ikke mindst på bænke var unik. De boede alle på gårde, forstod sig på dyr og havde plads til at lægge mange hvalpe til. Det hører naturligvis med til billedet, at de havde bedre muligheder for at afsætte hvalpe, end vi har i dag.

En ledetråd i avlen er for Jens den gode stil, hunden skal have et godt afspark og gå med høj hovedføring. Den skal være elegant at skue, når den i et flot krydssøg afsøger sit terræn fra kant til kant. Skarpheden på fugl ligger i vore hunde, hvor god den ener med at blive afhænger i høj grad af træning og rutine. Den flotte stil er imidlertid i høj grad afhængig af hundens vinkler, altså anatomi.

Jens har deltaget på prøver i hele Norden og gået på rypejagt i Norge og Sverige og her gjort den erfaring, at en virkelig udholdende fjeldhund er lidt kompakt og har et meget stærkt bagparti. Vi skal frem for alt bevare pointerens ædelhed: et smukt hoved med rigtige linier, en tør hals og velvinklede lemmer. – Vi har nok gået lidt for meget på kompromis med vore hundes eksteriør på bekostning af markarbejdet, men jeg kan dog ane en forbedring her, siger Jens.

Selvom bedømmelsen på markprøver er forskellig stilmæssigt set, så ser Jens gode muligheder for at hente potentielle avlshunde i Norden. Han har deltaget i prøver her og gået på rypejagt i såvel Norge som Sverige. Og vi har da også med succes gjort - tænk bare på Kennel Fuglede.

Det er hyggeligt at være sammen med svenskere og nordmænd, vi har den samme mentalitet. Jens mener, at er så afgjort er et marked for danske pointere i Norge, hvortil han har solgt flere hvalpe og Birthe har også importeret en tæve herfra.

En fremtidig sædbank i DPK er en god idé. Vi har en tendens til at gemme vore avlshanhunde, til det næsten er for sent at bruge dem.

Jens har så afgjort også blik for avl, hvad resultaterne i Kennel Mjølner vidner om. Foreløbig har han opdrættet 3 BRCH'er og en norsk BRCH. Kulminationen kom på FJD udstillingen i Vissenbjerg i 2008, hvor Mjølners Magni blev BIR skarpt forfulgt af kulsøsteren Mjølners Idun, der blev BIM. – Moderen, Flemløses Amanda, var naturligvis stærk udstillingsmæssigt set, men jeg gik nu mest efter skarphed i marken, og det har jeg fået fra Fugledes Dirch, resultaterne på bænken har været en sidegevinst, fortæller Jens.

Kennelnavnet - Mjølner var jo Thors hammer, som havde den egenskab, at den altid vendte tilbage med saft og kraft. Jens' hunde har siden oprettelsen af kennelen haft nordiske navne.

I marken har kennelen også stolte traditioner. Jens har vundet UKK 2 gange, derbyet en enkelt gang, DPK's forårsvinderklasse og en række placeringer i øvrige vinderklasser.

Flemløses Amanda blev DKJCH. Bl.a. for nogle af disse præstationer er han blevet hædret af klubben og indtrådt i sølvpiskefolkets rækker.

Jens brænder for sine pointere og hundesporten. Fællesskabet i hverdagen ved at træne sammen med gode kammerater er sagen, men træning er ikke bare "søndagsture." Den skal planlægges/struktureres, så man ved, hvad man går efter og gerne vil opnå på dagen.

Konkurrencen og fællesskabet på prøver er herlig, selv om man selvfølgelig gerne vil vinde., men som salig Erik Skjel sagde: "Det vigtigste er sgu, at vi får hunden med hjem."

-Man skal gerne have et godt træningsterræn og for at få det, er det alfa og omega, at man har et godt forhold til lodsejerne og evt. jagtlejere. Her kan vi hundefolk gøre en indsats ved at fodre og plante lidt hist og her. Vi kan være med til at ophjælpe en agerhønsbestand ved udsætning, hvis den er skræntende.

Det har vi markprøvefolk i det midt-vestjyske faktisk haft stor succes med, fortæller Jens med glød i stemmen.

Lodsejerfesten, som vi markprøvefolk afholder hvert tredje år, på Herning Jagtcenter i Ørre, har meget stor betydning for hele vores sport i det midt-vestjyske område.

Jens føler sig privilegeret over, at han faktisk må træne overalt i hele sognet, og tit og ofte har han da også træningskammerater på besøg, ligesom han lægger terræn til markprøver hvert år. Han er en del af det stærke team, der er omkring hundesport og markprøver med udgangspunkt i Vildbjerg.

Den stående hunds fremtid er efter nogens mening truet i disse år, men de ændringer, som er undervejs i landbruget mht. efterafgrøder, er positive for den stående hund, mener Jens. Vore hunde er alsidige. Jens har til stadighed brugt sine til alsidig jagt på mark, i mose, krat og skov. Han minder i øvrigt om, at en god jagthund ikke behøver at være en god sportshund, men det er sidstnævnte, vi skal avle på, ellers kan vi ikke højne pointerens standard.

Dansk Pointer Klub betyder rigtig meget for Jens. Her føler han sig hjemme og deltager altid i klubbens aktiviteter. Vi har et varmt klubliv og en god ånd, som betyder uendelig meget.

Den skal vi værne om. En dygtig ledelse har til stadighed et højt informationsniveau og frem for alt visioner for vor klub. Birthe og Jens har knyttet mange venskaber i DPK.

Glæden ved pointeren er åbenlys, når man besøger Jens og Birthe.

Hundene er en del af familien, og de kender deres plads.

Pointeren er omgængelig både ude og inde, den er venlig og har en vidunderlig udstråling.

Jens føler sig meget privilegeret over, at Birthe også i allerhøjeste grad er med i hundenes ve og vel såvel hjemme som i mark og på bæk og i DPK. Bølgerne kan godt gå højt i deres diskussioner, men det er jo bestemt ikke altid af det onde, at meninger brydes, det fremmer jo i sidste ende forståelsen.

Jeg har haft den store glæde at træne og gå på jagt med Jens i rigtig mange år.

NMO